

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. D.P.**, N., správca konkurznej podstaty úpadcu T., a. s., v konkurze, C., X., IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. J.G., K., B., proti žalovanému: Mgr. Ing. P.K., F., T., správcovi konkurznej podstaty úpadcu T., štátny podnik v konkurze, T., IČO: X., zastúpenému advokátom JUDr. M.B., Š., Ž., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu **M.**, spol. s r. o, M., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P.K., P., D., **o vylúčenie majetku zo súpisu**, vedenej na Okresnom súde Trnava. pod sp. zn. 44 Cbi/6/2007, na dovolanie žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave. č. k. 21CoKR/4/2008-767 zo dňa 23. septembra 2008, v spojení s doplnčím rozsudkom z 29. októbra 2009 č. k. 21 CoKR/4/08-915, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnave rozsudkom z 26. marca 2008 č. k. 44 Cbi/6/2007-653 žalobu zamietol. Zároveň vyslovil, že o náhrade trov konania súd rozhodne samostatným uznesením. Z odôvodnenia vyplýva, že sa žalobca podanou žalobou domáhal vylúčenia vecí z konkurznej podstaty úpadcu T., štátny podnik v konkurze vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25K 2/07. Keďže odvolací súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci rozhodol vo veci samej nesprávne v nadväznosti na túto skutočnosť, je nesprávne aj jeho rozhodnutie o náhrade trov prvostupňového i odvolacieho konania. Žalobca sa domáhal vylúčenia vecí

z konkurznej podstaty a nie zo súpisu majetku podstaty, preto žaloba nie je v súlade s právnym predpisom a súd jej nemohol vyhovieť. Súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatku podmienok konania s tým, že v konaní Krajského súdu v Bratislave. o vylúčenie vecí zo súpisu majetku úpadcu T., a. s. nejde o rovnaký predmet konania a za rovnako nedôvodný návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania Okresného súdu v Trnave. č. k. 13 C 279/99 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Súd tiež konštatoval nedôvodnosť žaloby z dôvodu nepreukázania práva vylučujúceho zapísanie predmetného majetku do súpisu majetku podstaty úpadcu. Podľa zistenia privatizačný projekt neobsahuje nehnuteľnosti špecifikované v žalobe, nie sú v ňom zapísané byty, podniková ubytovňa a internát, sú zaznamenané na iných parcelách ako sú uvedené v žalobe a pri podnikových bytovkách na L. ulici nie je uvedené súpisné číslo, list vlastníctva ani charakteristika tak, aby neboli zameniteľné za iné nehnuteľnosti. Súd konštatoval, že sa na rozhodnutie o schválení privatizačného projektu nevzťahuje správny poriadok, ale ide o listinu, na základe ktorej malo dôjsť k prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam a mal byť vykonaný zápis v katastri nehnuteľnosti na F.. Predmetné rozhodnutie však nepovažoval za spôsobilé privodiť vznik, zmenu alebo zánik vlastníckych práv, nakoľko je nejasné, nezrozumiteľné a ani výkladom nie je možné upresniť jeho obsah. Neobsahuje žiadne nehnuteľnosti, ktoré by mohli byť predmetom privatizácie a tento právny úkon nie je možné výkladom dopĺňať o skutočnosti, ktoré v ňom nie sú uvedené. Rozhodnutie, ako aj projekt, nie sú v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb., neobsahujú vymedzenie majetku určeného na privatizáciu, a preto ide o neplatné právne úkony. Vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam neprešlo na základe rozhodnutia o schválení privatizačného projektu na F., a preto ani fond nemohol vlastnícke práva previesť na žalobcu. Na základe tohto rozhodnutia ani k zápisu vlastníckeho práva F. a následne T., a. s. v katastri nehnuteľností nedošlo a až v roku 1996 bol privatizačný projekt nezistenou osobou doplnený o listy vlastníctva a dodatočne bola upresnená špecifikácia majetku vstupujúceho do akciovej spoločnosti T. z dôvodu „dopracovania technickej dokumentácie tvoriacej podklad pre zápis do katastra nehnuteľností“, ktorá je len v spise 11C 292/99 – konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedené Okresným súdom TrnavaT.. Konajúci súd preto vyvodzoval, že pôvodný privatizačný projekt a tým aj rozhodnutie o jeho schválení trpelo vadami, pre ktoré nebolo možné majetok vstupujúci do akciovej spoločnosti identifikovať a zapísať ho do katastra nehnuteľností. Dodatočná špecifikácia nebola v súlade s pôvodným privatizačným projektom a rozhodnutím o jeho schválení a nebola ani súčasťou notárskej zápisnice

o založení akciovej spoločnosti. V pôvodnej a ani v spresnenej špecifikácii sa nenachádzajú nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Neplatným právnym úkonom pre nejasnosť, nezrozumiteľnosť a rozpor so zákonom č. 91/1999 Zb., ako aj pre nemožnosť plnenia vyplývajúcu z nedostatku vlastníckeho práva F. a z toho dôvodu nemožnosť previesť toto právo na iný subjekt, je podľa záverov súdu prvého stupňa aj úkon, o ktorom bola spísaná notárska zápisnica N 72/92, Nz 75/92 z 21. apríla 1992. Dôkazom neurčitosti a nezrozumiteľnosti špecifikácie majetku vloženého do akciovej spoločnosti je aj potvrdenie F. z 15. novembra 1993 o dopracovaní technickej dokumentácie tvoriacej podklad pre zápis do katastra nehnuteľností a spresnení špecifikácie majetku, ktorá obsahuje rukou dopísané čísla listov vlastníctva a pripisované výmery. Dodatočným nezákonným pripojením špecifikácie majetku k privatizačnému projektu a k notárskej zápisnici, v obsahu ktorej nie je uvedené, že má prílohy, nemôže dôjsť ku konvalidácii neplatného právneho úkonu, najmä keď ani dodatočná špecifikácia nie je určitým a zrozumiteľným právnym úkonom a absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Privodiť zmenu vlastníctva, nie je spôsobilý ani právny úkon zachytený v notárskej zápisnici notársky JUDr. H.H. z 15. marca 1999 – vyhlásenie J.M. o vydržaní bytového domu súp. č. X. na parc. č. X. v kat. úz. T., nakoľko T., a. s. nie je univerzálnym právnym nástupcom T., š. p., nemohlo prísť k započítaniu držby predchodcu pred rokom 1992, kedy došlo k privatizácii a nebola daná ani dobromyseľnosť pri prevzatí nehnuteľností do držby T., a. s. Predmetná nehnuteľnosť nebola zahrnutá v špecifikácii nehnuteľností pripojenej k privatizačnému projektu, preto nemohlo prejsť na F. a na základe notárskej zápisnice N 72/92, Nz 75/92 do novozaloženej akciovej spoločnosti a neskôr na ďalších nástupcov, pričom dobromyseľnosť pri držbe bola tiež rušená žalobami o určenie vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti podanými v roku 1999. Súd prvého stupňa sa podrobnejšie nezaoberal s možnosťou prechodu relevantných práv rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 113/2006. Tiež nevyhovel návrhu žalobcu na výsluch svedkýň o určení bežného postupu F., s odôvodnením, že z. č. 92/1991 Zb. má kogentný charakter. Tiež považoval za nedôvodné doplniť dokazovanie ohľadne existencie ďalšieho privatizačného projektu, z dôvodu, že predmetom posudzovania tohto konania je projekt č. 329/92. Konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu a existenciu platného právneho úkonu, ktorým by došlo k nadobudnutiu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam Fondom národného majetku SR a následne žalobcom.

Odvolací súd na odvolanie žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalobcu dospel k záveru, že ich podané odvolania sú nedôvodné a napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu. Preskúmal rozhodnutie a postup súdu prvého stupňa vo veci z hľadiska odvolateľmi tvrdených procesných pochybení, ktoré mali mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom, avšak dospel k záveru, že za takéto pochybenie nie je možné považovať postup súdu, ktorý uznesením zo dňa 19. marca 2008 zastavil konanie v časti týkajúcej sa vzájomného návrhu žalovaného a následne, skôr ako toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť, rozsudkom dňa 26. marca 2008 rozhodol vo veci samej. Taktiež nezistil vady konania, ktoré by mali za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci a nestotožnil sa s tvrdeniami odvolateľov. Odvolací súd v odôvodnení tiež konštatuje, že žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalobcu navrhované dôkazy súd prvého stupňa správne neuznal za relevantné a spôsobilé preukázať existenciu práva žalobcu vylučujúceho zapísanie konkrétneho majetku do súpisu.

Účastníci boli riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. o dôkaznej povinnosti a ich predkladaní. Tvrdenia odvolateľov, ako aj na nimi označené dôkazy v rámci odvolacieho konania, odvolací súd neprihliadal, nakoľko tieto neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie. Uviedol, že konajúce súdy sa nesprávne vysporiadali s námietkou žalobcu a vedľajšieho účastníka o tom, že na Krajskom súde Bratislave č. k. 68 Cbi 10/00 sa vedie konanie s rovnakými účastníkmi a s rovnakým predmetom, ako je predmetné konanie a na Okresnom súde Trnave. č. k. 13C 279/99 sa vedie konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet tohto konania. Tvrdí, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Je tohto názoru, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa, mali predmetné konanie prerušiť a to až do skončenia konania sp. zn. 13 C 279/99. Tvrdí, že predmetom uvedeného konania je určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Taktiež proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal vedľajší účastník na strane žalobcu dovolanie, v zákonom stanovenej lehote podľa ust. § 240 ods. 1 O. s. p. Prípustnosť svojho dovolania odôvodňuje ust. § 237 písm. d/ z dôvodu, že v konkrétnom prípade existuje rozhodnutie Krajského súdu v Trnave. č. k. 21 CoKR 4/2008 zo dňa 23. septembra 2008. Uviedol, že konajúce súdy sa nesprávne vysporiadali s námietkou žalobcu a vedľajšieho účastníka o tom, že na Krajskom súde Bratislave. č. k. 68 Cbi 10/00 sa vedie konanie s rovnakými účastníkmi a s rovnakým predmetom, ako je predmetné konanie a na Okresnom súde Trnava. č. k. 13C 279/99 sa vedie konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet tohto konania. Poukázal na totožnosť konania a tým vytvoreniu prekážky litispendencie podľa ust. § 82 O. s. p. Tvrdí, že rozhodnutiami konajúcich súdov bol vytvorený právne neprehľadný stav, kedy tie isté nehnuteľnosti sú platne a v súlade s dvoma rôznymi právnymi predpismi upravujúcimi oblasť úpadku (ZKV a ZKR) zapísané do konkurznej podstaty dvoch odlišných úpadcov. Navyše, nie je vyriešená právne záväzným spôsobom otázka vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam. Poukazuje na skutočnosť, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na absolútnej neplatnosti privatizačného projektu ako právneho úkonu v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka a odvolací súd zhodnotil privatizačný projekt ako dôkaz, ktorý nepodložil vlastnícke právo T., a. s. k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet tohto konania. Ďalej uviedol, že privatizácia majetku T., š. p. bola uskutočnená v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. V čase prijatia rozhodnutia o schválení privatizačného projektu boli uskutočnené obdobným spôsobom všetky privatizácie, čo malo byť v priebehu konania preukázané svedeckými výpovedami a ďalšími dôkazmi, ktoré však súdy nepripustili. Tvrdí, že súdy nesprávne právne posúdili vec a na základe toho dospeli k nesprávnemu rozhodnutiu a dopustili sa v priebehu konania vád, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K podaným dovolaniam sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že súd riadne preskúmal podmienky pre začatie konania vrátane prekážky začatej veci a správne postupoval v konaní bez vydania rozhodnutia o zastavení konaní z dôvodu neexistencie prekážky začatej veci. Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13 C 279/99, nie je daná totožnosť účastníkov, pretože na strane žalobcu vstupuje iný žalobca, ako je žalobca v tomto konaní a na strane žalovaného iný žalovaný, ako je žalovaný v tomto

konaní. Totožnosť konania nie je daná, aj preto, lebo predmetom konania sp. zn. 13 Cb 279/99 je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a predmetom tohto konania je návrh na vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty. Obdobne je to i v prípade sporu sp. zn. 68 Cbi 10/00 vedenom na Krajskom súde v Bratislave., nakoľko ide o iné konkurzné konanie. Navrhol, aby dovolací súd podané dovolania zamietol a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania a vedľajší účastník konania na strane žalobcu (§ 240 ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. O tento prípad v prejednávanej veci nejde, lebo napadnutý rozsudok je rozsudkom potvrdzujúcim. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci; ani o tento prípad v predmetnej veci nejde, dovolací súd doposiaľ v tejto veci nerozhodoval, a preto nevyslovil (ani nemohol vysloviť) právny názor. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu; napokon ani o tento prípad nejde, lebo odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil.

Dovolanie je všeobecne prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Dovolatelia namietali prípustnosť podľa ust. § 237 písm. d/ O. s. p., z dôvodu, že v tej istej veci sa už prv začalo konanie. V zmysle § 83 O. s. p. bráni začatie konania tomu, aby o tej istej veci

prebiehalo na súde iné konanie. V tomto ustanovení vyjadrená prekážka veci začatej (litispendencia) patrí k podmienkam konania, ktorých nedostatok súdu znemožňuje rozhodnúť vo veci samej. Prekážka veci začatej bráni tomu, aby bola prejednaná a rozhodnutá vec, o ktorej už bolo skôr začaté konanie. Takýto nedostatok podmienky konania nemožno odstrániť, preto súd po jeho zistení musí konanie v ktoromkoľvek štádiu bez ďalšieho zastaviť (§ 104 ods. 1 O. s. p.). O prekážku veci začatej v zmysle uvedeného ustanovenia ide vtedy, keď v neskoršom konaní ide o ten istý nárok, o ktorom už bolo skôr začaté iné konanie, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb, konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď majú rovnaké osoby v rôznych súdnych konaniach rozdielne procesné postavenie. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ako v konaní ide o rovnaký nárok, ktorý je vyvodzovaný z rovnakých skutkových okolností. Existencia litispencie v predmetnom konaní, ako neodstrániteľná podmienka konania, sa dostatočným skúmaním tak súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho nezistila. Túto skutočnosť dovolací súd môže len potvrdiť, pretože v dovolateľmi uvádzaných sporových konaniach, nie je daná súčasne skutková totožnosť a totožnosť účastníkov s predmetným sporovým konaním. Napokon dovolací súd ex offio skúmal, či je daná prípustnosť dovolania z niektorého z ďalších dôvodov v zmysle ust. § 237 O. s. p., pričom však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení, na ktorý sa odvolávali dovolatelia, nezakladá prípustnosť dovolania, možno ním odôvodniť dovolanie, ktoré je prípustné z niektorého z vyššie uvedených dôvodov. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľov o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť strannosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 O. s. p. V dôsledku toho, by posúdenie, či odvolací súd (ne)poučil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy, až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie nie je procesne prípustné, nemohol dovolací

súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci, odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., ani v zmysle § 237 O. s. p. dovolanie žalobcu, ako i dovolanie vedľajšieho účastníka na strane žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol, lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich nevyčísľil podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. februára 2010

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková